

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/159/2020
Identifikačné číslo spisu:	7212232715
Dátum vydania rozhodnutia:	07.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7212232715.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Čima a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v spore žalobkyne BENEFIT LEASING s. r. o., so sídlom v Košiciach, Werfferova 3, IČO: 36 176 842, zastúpenej JUDr. Petrom Majerníkom, advokátom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovaným 1/ XANTOS s. r. o., so sídlom v Košiciach, Textilná 5, IČO: 46 766 847, 2/ Liptovská dražobná a realitná s. r. o., so sídlom v Ružomberku, Dončova 1451/21, IČO: 43 848 311, 3/ J. Q. C., bytom v K., W. XXXX/X, všetkým zastúpeným JUDr. Ladislavom Scholczom, advokátom v Košiciach, Krmanova 16 a 4/ F. W., bytom v K., B. R. XXX, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17C/292/2012, o dovolaní žalovaných 1/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. apríla 2020 sp. zn. 9Co/310/2019, takto

rozhodol:

Dovolacie konanie vo vzťahu k žalovanej 2/ z a s t a v u j e.

Dovolanie vo veci samej z a m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 17C 292/2012-486 zo 4. februára 2019 návrh na zastavenie konania voči žalovanej 4/ zamietol. Určil neplatnosť dobrovoľnej dražby konanej 17. augusta 2012, ktorú ako dražobník organizovala žalovaná 2/, ktorej navrhovateľom bol žalovaný 3/ a na základe ktorej žalovaná 1/ nadobudla od žalovanej 4/ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXXX k. ú. Q., obec K. N. Q., okres Košice IV, ako pozemok C-KN parcelného č. 323/139 o výmere 164 m² druh zastavané plochy a nádvoria, pozemok C-KN parcelného č. 323/146 o výmere 475 m² druh zastavané plochy a nádvoria, pozemok C-KN parcelného č. 323/178 o výmere 297 m² druh zastavané plochy a nádvoria, stavba súpisné č. XXXX na pozemku C-KN parcelného č. 323/139 popis sklad fliaš a stavba súpisné č. XXXX na pozemku C-KN parcelného č. 323/178 popis polyfunkčný objekt (ďalej len „nehnuteľnosti“). Výslovil, že žalobkyňa má proti žalovaným 1/ až 4/ nárok na náhradu konania v plnom rozsahu, o výške

ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, § 7 ods. 1 a 2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, 2 a 3, § 16 ods. 1, 2 a 3 a § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z. z.“) a § 151a, § 151b ods. 1 vety prvej, ods. 2 a 3 a § 151c ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o zriadení zmluvy záložného práva k nehnuteľnostiam, t. j. k 15. marcu 2010). Vecne žalobu žalobkyne považoval za dôvodnú a naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa neho vyplýva priamo zo zákona. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žalovaný 3/ so žalovanou 4/ a jej manželom T. W. uzatvorili dňa 10. marca 2010 zmluvu o pôžičke č. 2010-03-10, na základe ktorej žalovaný 3/ ako veriteľ poskytol dlžníkom pôžičku vo výške 117 900 eur na dobu určitú do 10. februára 2021 a to bezúročne. Dlžníci sa zaviazali splácať poskytnutú pôžičku v 131 pravidelných mesačných splátkach po 900 eur, vždy k 10. dňu v mesiaci počnúc od 10. apríla 2010 s tým, že nezaplatením troch po sebe idúcich splátok mala nastať okamžite splatnosť zostávajúcej dlžnej sumy. V zmysle čl. IV. zmluvy o pôžičke sa účastníci dohodli na zabezpečení záväzku dlžníkov uzatvoriť zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. Q., zapísaných na LV č. XXXXX, vedenom Katastrálnym úradom Košice, Správou katastra Košice IV, ako pozemok parcelného č. 323/139 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 364 m², parcelného č. 323/146 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 475 m², parcelného č. 323/178 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 297 m², sklad fliaš postavený na pozemku parcelného č. 323/139 súpisného č. XXXX a k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. Q., zapísanej na LV č. XXXXX vedenom Katastrálnym úradom Košice, Správou katastra Košice IV, ako polyfunkčný objekt postavený na pozemku parcelného č. 323/178, súpisného č. XXXX. Dňa 11. marca 2010 uzatvoril žalovaný 3/ ako veriteľ a žalovaná 4/ s manželom ako dlžníkmi dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke č. 2010-03-10, na základe ktorej žalovaný 3/ poskytol dlžníkom pri podpise dodatku ďalšiu pôžičku vo výške 224 000 eur na dobu určitú do 11. novembra 2020. Dlžníci sa zaviazali splácať poskytnutú pôžičku v 128 pravidelných splátkach po 1 750 eur vždy k 11. dňu v mesiaci, počnúc od 11. apríla 2010, ktorá pôžička zo strany veriteľa bola poskytnutá taktiež bezúročne. Dňa 15. marca 2010 uzatvoril žalovaný 3/ ako veriteľ so žalovanou 4/ a jej manželom ako dlžníkmi dodatok č. 2 k zmluve o pôžičke č. 2010-03-10, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkom ďalšiu pôžičku vo výške 93 390 eur na dobu určitú do 15. apríla 2010. Dňa 15. decembra 2011 uzatvoril žalovaný 3/ ako veriteľ so žalovanou 4/ a jej manželom ako dlžníkmi, dodatok č. 3 k zmluve o pôžičke č. 2010-03-10, na základe ktorej poskytol veriteľ dlžníkom ďalšiu pôžičku vo výške 300 000 eur na dobu určitú do 15. júna 2012, ktorá bola rovnako poskytnutá bezúročne. Vo všetkých dodatkoch k zmluve o pôžičke sa dlžníci zaviazali uzatvoriť s veriteľom zmluvu o zriadení záložného práva k uvedeným nehnuteľnostiam (v spise na č. l. 218 a nasl.). Vyplatenie pôžičky v zmysle dodatkov č. 1 až č. 3 mal súd prvej inštancie preukázané príjmovými pokladničnými dokladmi (v spise na čl. 426 až 427). Dňa 15. marca 2010 žalovaný 3/ ako záložný veriteľ a žalovaná 4/ ako záložca uzatvorili zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam (špecifikovaným v spise na č. l. 88), ktorých vlastníkom bola žalovaná 4/ a ktorých hodnota po dohode zmluvných strán bola stanovená vo výške 400 000 eur, ktorej vklad bol povolený rozhodnutím Správy katastra Košice zo 17. marca 2010 pod sp. zn. V 2161/10. Súd prvej inštancie citoval článok III. bod 1, bod 2 čl. 4 písm. b/ a c/ zmluvy o zriadení záložného práva a následne uviedol, že samotný priebeh dražby procesne ako taký nebol v rozpore so zákonom č. 527/2002 Z. z., avšak súd skúmal, či predmetná dražba mohla prebehnúť vo vzťahu k pohľadávke vo výške 663 080 eur.

3. Po zrekapitulovaní skutkového stavu týkajúceho sa priebehu dražby následne ustálil, že kľúčovou v spore bola otázka, či záložný veriteľ ako navrhovateľ dražby by mohol vôbec navrhnúť dobrovoľnú dražbu vo vzťahu k pohľadávke vo výške 663 080 eur tak, ako to vyhlásil v zmluve o vykonaní dražby. Súd konštatoval, že záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky realizáciou (zo) záložného práva, ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená. Záložné právo sa zriaďuje aj písomnou zmluvou tak, ako to bolo v danom prípade, keď záložný veriteľ a záložný dlžník uzatvorili zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam 15. marca 2010. Poukázal na náležitosti zmluvy o zriadení záložného práva vyplývajúce z ustanovenia § 151b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 37

ods. 1 Občianskeho zákonníka, týkajúce sa určítosti pohľadávky vymedzenej v záložnej zmluve a konštatoval, že vymedzeniu určítosti pohľadávky v článku III zmluvy o zriadení záložného práva zodpovedá pohľadávka vo výške 117 900 eur, ktorá vznikla na základe uzatvorenej zmluvy o pôžičke z 10. marca 2010, na základe ktorej záložný veriteľ sa zaviazal poskytnúť žalovanej 4/ ako záložcovi a jej manželovi T. W. ako dlžníkom, pôžičku vo výške 117 900 eur, ktorí sa ju zaviazali vrátiť spoločne a nerozdielne, najneskôr do 10. februára 2021 formou 131 pravidelných mesačných splátok po 900 eur a to vždy k 10. dňu v mesiaci, počnúc od 10. apríla 2010. Z uvedeného je zrejmé, že ide o peňažnú pohľadávku vo výške 117 900 eur, právnym titulom je zmluva o pôžičke uzatvorená medzi subjektmi záväzkového vzťahu a to žalovaným 3/ ako veriteľom, ktorý vystupuje ako záložný veriteľ a dlžníkmi žalovanou 4/, ktorá vystupovala ako záložca a T. W. ako dlžníkom. Neurčitým sa podľa súdu javí dojednanie zmluvných strán uvedené v čl. III. bod 2 zmluvy o zriadení záložnej zmluvy a to v časti týkajúcej sa „zabezpečenia svojich záväzkov zo zmluvy o pôžičke z 10. marca 2010 a jej prípadných ďalších dodatkov“. Ďalšie dodatky totiž nezodpovedajú zákonným ustanoveniam o určítosti pohľadávky, ani tým atribútom, ktoré spĺňala pohľadávka vo výške 117 900 eur, čo je zrejmé z obsahu zmluvy. Z vyjadrenia ďalších dodatkov už nie je zrejmé, o aké pohľadávky pôjde (v akej výške a teda v akom číselnom a slovnom vyjadrení). Nie je zrejmá doba trvania dojednania dodatkov ani subjekty záväzkovo-právneho vzťahu. Súd prvej inštancie na záver ustálil, že záložná zmluva nevznikla platne vo vzťahu k zabezpečeniu pohľadávky prevyšujúcej sumu 117 900 eur.

4. Zo zmluvy o vykonaní dražby uzatvorenej medzi žalovanou 2/ a žalovaným 3/ dňa 25. júna 2012 vyplýva, že dražba bola vykonaná pre vymoženie istiny 663 080 eur, nakoľko žalovaný 3/ v prílohe zmluvy vyhlásil, že výška pohľadávky voči dlžníkom 1/ F. W. a 2/ T. W. je podpísaním zmluvy vo výške istiny 663 080 eur, príslušenstvom pohľadávky je nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,1% denne za každý deň omeškania s jej uhradením od momentu splatnosti (pôvodná výška pohľadávky predstavovala sumu 735 290 eur, z čoho uhradených bolo 72 210 eur). Vyhlásená pohľadávka žalovanou 1/ vo výške 663 080 eur tak výrazne prevyšuje určitú pohľadávku zo zmluvy o zriadení záložného práva vo výške 117 900 eur, ktorá nebola zabezpečená. Dobrovoľná dražba môže byť zákonná a zákonne vykonaná len pre pohľadávku, ktorá je zabezpečená dostatočne určitým spôsobom a v tomto prípade bola vykonaná dražba 17. augusta 2012 aj pre pohľadávku, ktorá nebola platne zabezpečená. Pokiaľ žalobkyňa namietala platné zabezpečenie záväzkov vyplývajúcich aj z dodatkov č. 1 až č. 3 k zmluve o pôžičke, nevstupovala do záväzkovo-právneho vzťahu medzi žalovaným 3/ a žalovanou 4/, ale tým napádala výšku pohľadávky veriteľa z titulu ktorej bola vydražená nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu. Nakoľko vykonať záložné právo formou dobrovoľnej dražby je možné len pri zabezpečenej pohľadávkou a keďže určitá pohľadávka bola len vo výške 117 900 eur, nemohla sa dražba platne vykonať pre pohľadávku vo výške 663 080 eur tak, ako to vyhlásil žalovaný 3/ v prílohe zmluvy o vykonaní dražby. Súd prvej inštancie poukázal na právny názor Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“), vyplývajúci z uznesenia z 27. februára 2018 sp. zn. 9Co/494/2016 (v spise na čl. 354), ktorým bol v ďalšom konaní viazaný a v zmysle ktorého postupoval. Skúmal platnosť zmluvy o zriadení záložného práva z 15. marca 2010, nie však zmluvy o pôžičke a jej dodatky, preto sa nezaoberal námietkami žalobkyne o nezrovnalostiach v dátumoch. Nevyjadroval sa k námietkam žalovaných 1/ a 3/ vo vzťahu k použitiu právnej úpravy ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Na základe uvedených skutočností, právnych argumentov a v súlade s citovanou právnou úpravou dospel teda k záveru, že navrhovateľ dražby (žalovaný 3/) nebol oprávnený navrhnúť vykonanie dražby vo vzťahu k pohľadávkam vyplývajúcim z dodatkov č. 1 až č. 3 k zmluve o pôžičke, nakoľko tieto pohľadávky neboli zabezpečené zmluvou o zriadení záložného práva, ktorá mohla zabezpečovať výlučne pohľadávku žalovaného 3/ zo zmluvy o pôžičke z 10. marca 2010 do výšky 117 900 eur s príslušenstvom, preto určil, že dobrovoľná dražba je neplatná.

5. Návrh na zastavenie konania voči žalovanej 4/ zamietol s odôvodnením, že konanie o neplatnosti dobrovoľnej dražby sa vzťahuje na pohľadávku vo výške 117 900 eur, ktorá bola zabezpečená zmluvou o zriadení záložného práva v zmysle ustanovenia § 166c ods. 1, písm. c/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“), čiže ide o nedotknutú pohľadávku, ktorá vyhlásením konkurzu na majetok žalovanej 4/ nie je dotknutá a vo vzťahu k pohľadávkam vyplývajúcim z dodatku č. 1 až č. 3 zmluvy o pôžičke, nebola platne uzavretá zmluva o zriadení záložného práva, avšak zákon neumožňuje v takom prípade konanie voči žalovanej 4/ v časti zastaviť. Citoval ustanovenia § 166 ods. 1, § 167e ods.

1 a § 166a ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. a doplnil, že vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka bola žalovaná 4/ následne oddĺžená. Napokon konštatoval, že rozhodnutím o neplatnosti dražby by sa predmet dražby dostal do konkurznej podstaty, čím môžu byť uspokojení jej veritelia, preto návrhu na zastavenie konania nevyhovel.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania právne odôvodnil ustanoveniami § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1. júla 2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne úspechom žalobkyne v spore.

6. Odvolací súd rozsudkom z 29. apríla 2020 sp. zn. 9Co/310/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 aj 2 CSP. Výslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v celom rozsahu.

7. V odôvodnení konštatoval správne zistený skutkový stav veci, správne právne posúdenie súdom prvej inštancie, ako aj sa stotožnil s jeho odôvodnením. Na správnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie nemení nič ani fakt, že súd prvej inštancie pri skúmaní opodstatnenosti nároku žalobkyne na vyslovenie neplatnosti dobrovoľnej dražby postupoval v zmysle ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. účinného od 1. júna 2014, aj keď správne mal aplikovať zákonné ustanovenie účinné do 31. mája 2014. Z hľadiska posudzovania otázky, či boli porušené ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z., ide totiž o totožné ustanovenie. Zo skutkových tvrdení žalobkyne uvedených v žalobe, ale aj z jej ďalších tvrdení uvedených v priebehu sporu je zrejmé, že žalobkyňa sa v konaní domáhal určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby z dôvodu popretia existencie pohľadávky zabezpečenej záložným právom na základe zmluvy o zriadení záložného práva uzatvorenej medzi žalovanými 3/ a 4/ dňa 15. marca 2010 tvrdiac, že zmluva o zriadení záložného práva v prospech žalovaného 3/ zabezpečuje pohľadávku z titulu pôžičky len vo výške 117 900 eur, preto navrhovateľ dražby nebol oprávnený navrhnuť jej vykonanie vo vzťahu k pohľadávke v prevyšujúcom rozsahu. Žalobkyňa tvrdila, že pohľadávka zabezpečená záložným právom neexistuje, nie je splatná, keďže jej splatnosť mala nastať až 10. februára 2021. Výhlásenie veriteľa o tom, že dlžníci dlhujú sumu 735 920 eur, považoval za nepravdivé. Odvolací súd následne uviedol, že neobstoí názor žalovaných uvedený v odvolaní, že žalobkyňa zmeškala prekluzívnu lehotu vyplývajúcu z § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. v platnom znení. Žalobkyňa podanou žalobou na súd prvej inštancie 16. novembra 2012 napadla neplatnosť dobrovoľnej dražby konanej 17. augusta 2012, t. j. v zákonom stanovenej prekluzívnej trojmesačnej lehote.

8. Následne odvolací súd citoval ustanovenie § 21 ods. 2 vety prvej zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31. mája 2014, ako aj rovnaké ustanovenie v znení účinnom od 1. júna 2014 a konštatoval, že v danom prípade bolo potrebné aplikovať právnu úpravu v znení účinnom do 31. mája 2014. Zároveň však pripustil, že bolo možné aplikovať aj právnu úpravu uvedeného ustanovenia v znení účinnom od 1. júna 2014, ktoré ustanovenie je z hľadiska obsahu totožné a umožňuje určiť neplatnosť dobrovoľnej dražby v prípade porušenia dikcie zákona č. 527/2002 Z. z., preto nesúhlasil s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. S poukazom na ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2014 odvolací súd uviedol, že niet pochyb o tom, že navrhovateľom dražby môže byť len osoba, ktorá vykonáva záložné právo (záložný veriteľ). Pokiaľ ide o bližší výklad záložného práva, tento vyplýva z ustanovenia § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka, na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie. Nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že nevyhnutným podkladom pre výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou je uzavretie platnej zmluvy o zriadení záložného práva, keďže len v takom prípade by osoba vykonávajúca záložné právo, teda záložný veriteľ mohla byť navrhovateľom dražby. Aj keď ustanovenie § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. výslovne ako dôvod určenia neplatnosti dražby neuvádza neplatnosť záložnej zmluvy (ktorý dôvod zákonodarcu uviedol až v znení účinnom od 1. júna 2014), nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že pre prípad uzavretia neplatnej zmluvy o zriadení záložného práva by záložný veriteľ nemohol byť navrhovateľom dražby. Teda pokiaľ by k takému prípadu došlo, súd by musel dôjsť k záveru, že v danom prípade boli porušené ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. Z tohto dôvodu preto nepovažoval za opodstatnenú argumentáciu žalovaných, týkajúcu sa tvrdenia, že súd v konaní nebol oprávnený skúmať otázku, či došlo k platnému uzavretiu zmluvy o zriadení záložného práva. Pokiaľ teda v danom prípade navrhovateľ dražby nebol oprávnený navrhnuť jej vykonanie z dôvodu, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o zriadení záložného práva v rozsahu celej uplatnenej pohľadávky, ako správne uzavrel súd prvej inštancie, odvolací súd následne k tomu podotkol, že bolo porušené ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z., preto námietku žalovaných, že žalobkyňa

nemala v danom prípade aktívnu vecnú legitímáciu z týchto dôvodov nepovažoval za opodstatnenú. Zároveň zdôraznil, že sa stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa posúdenia obsahu zmluvy o zriadení záložného práva uzatvorenej 15. marca 2010 medzi žalovaným 3/ ako záložným veriteľom a žalovanou 4/ ako záložcom, z ktorého nevyplyva, že by touto zmluvou boli okrem pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke z 10. marca 2010 vo výške 117 900 eur zabezpečené aj ďalšie pohľadávky, vyplývajúce z uzavretia prípadných ďalších dodatkov viažucich sa k tejto zmluve.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania právne odôvodnil ustanoveniami § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalobkyne v odvolacom konaní.

10. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaná 1/ a žalovaný 3/ (ďalej tiež len „dovolateľa“), ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Namietali posúdenie (odvolacím súdom) námietky o zmeškaní prekluzívnej lehoty vyplývajúcej z ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Argumentovali tým, že z obsahu žalobného návrhu zo 16. novembra 2012 podľa ich názoru nevyplyva, že by žalobkyňa uvádzala skutkové okolnosti, ktorými by spochybňovala platnosť záložnej zmluvy. Jediné relevantné tvrdenie uvedené v žalobe, resp. v dobe do uplynutia prekluzívnej lehoty bolo tvrdenie o neexistencii pohľadávky žalovaného 3/ v dôsledku jeho tvrdenia existencie tzv. fiktívneho záväzku. Túto námietku, resp. skutočnosť však vykonané dokazovanie bez akýchkoľvek pochybností vyvrátilo. Veriteľ nepochybne dlžníkovi pôžičky poskytol. Nesúhlasili so záverom odvolacieho súdu, že takto formulovanou žalobou sa spochybňovala aj platnosť záložnej zmluvy tvrdiac, že táto neslúžila k zabezpečeniu všetkých pohľadávok, ktoré boli uplatnené v rámci vykonávania dobrovoľnej dražby. Podľa dovolateľov uvedené závery súdov nemajú racionálny základ v interpretácii príslušných zákonných ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. a k takémuto záveru nie je možné dospieť ani podriadením existujúceho skutkového stavu pod ustanovenie § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Ide o odôvodnenie, ktoré je úplne odchýlne a extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti a predstavuje takú mieru svojvôle pri výklade a aplikácii zákona č. 527/2002 Z. z., ktorým odvolací súd zásadne poprel jeho účel a význam. Takýto postup považovali za zásah do princípu právnej istoty, čím došlo k porušeniu práva dovolateľov na spravodlivý proces, zaručeného čl. 46 ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“). Poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) z 5. júna 2019 sp. zn. 8Cdo 58/2018, z ktorého vyplýva, že „v konaní o neplatnosť dražby podľa ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., súdu nič nebráni vysloviť neplatnosť dražby na základe takej skutkovej okolnosti, ktorú síce žalobca v žalobe uviedol, hoci výslovne nenamietal ani rozpor so zákonom, ani ju výslovne neoznačil za dôvod neplatnosti dražby“. V danej veci však žalobkyňa žiadne skutkové okolnosti súvisiace s neplatnosťou záložnej zmluvy a tým aj s neplatnosťou dobrovoľnej dražby v žalobe, resp. v čase do uplynutia prekluzívnej doby troch mesiacov odo dňa príklepu neuviedla. Zároveň poukázali aj na uznesenie najvyššieho súdu zo 4. novembra 2015 sp. zn. 7Cdo 112/2015 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 440/2011 z 11. októbra 2012. Vo vzťahu k existencii vady zmätočnosti namietali vysporiadanie sa odvolacím súdom s námietkou dovolateľov spočívajúcou v nesprávnom posúdení neplatnosti záložnej zmluvy z 15. marca 2010 z dôvodu „neurčitosti“ pohľadávky. Poukázali na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015 a vyslovili presvedčenie, že v danom prípade došlo k interpretácii ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti. Odvolací súd totiž prehliadol tú skutočnosť, že v čase uzavretia záložnej zmluvy už boli medzi účastníkmi známe a uzavreté dodatky č. 1 a č. 2, a teda účastníci právnych úkonov poznali rozsah a obsah svojich záväzkov. Otázka určitosti pohľadávky bola zo strany konajúcich súdov posúdená zbytočne formalisticky a viedla k extrémnemu záveru o neplatnosti záložnej zmluvy. Dovolateľa napokon podotkli, že si uvedomujú, že nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak v tejto časti dovolania naplnenie tohto dovolacieho dôvodu spočíva nie v nesprávnom právnom posúdení platnosti záložnej zmluvy, ale v nesprávnom riešení skutkovej otázky, týkajúcej sa neplatnosti zmluvy v dôsledku jej neurčitosti (ako dôsledok porušenia práva na súdnu ochranu v spojení s právom na spravodlivý proces).

11. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 písm. a/ CSP dovolatelia poukázali na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, konkrétne na uznesenie sp. zn. 5MCdo 16/2010 z 25. apríla

2012, z ktorého odôvodnenia citovali časť týkajúcu sa aplikácie ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a z neho vyplývajúci právny názor, že „požiadavke určitého vymedzenia predmetu písomného právneho úkonu vyhovuje aj písomný odkaz na inú listinu, z ktorej je predmet úkonu objektívne rozpoznateľný, teda nezameniteľne konkretizovaný“. Zdôraznili, že pohľadávka bola špecifikovaná odkazom na dodatky, ktoré už v čase jej uzatvárania existovali a ich obsah bol nielen zmluvným stranám, ale aj prípadným tretím subjektom, ktoré by sa s ich obsahom oboznámili známy. Odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom, že aj napriek tomu, že v zmluve o zriadení záložného práva z 15. marca 2010 bola pohľadávka špecifikovaná odkazom na dodatky, odvolací súd dospel k záveru o neplatnosti záložnej zmluvy a tým sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zároveň poukázali na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 205/2008 zo 16. apríla 2019, z ktorého citovali časť odôvodnenia týkajúcu sa interpretácie ustanovenia § 35 v spojení s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dovolatelia podotkli, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu tým, že aj napriek tomu, že pojmy použité na jazykové vyjadrenie obsahu právneho úkonu v zmluve o zriadení záložného práva z 15. marca 2010 sú dostatočne jednoznačné a je z nich možné s prihliadnutím na vôľu účastníkov usudzovať o zámere, ktorý sa mal naplniť, dospel k záveru o jeho neplatnosti.

12. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 písm. b/ CSP dovolatelia vymedzili otázky týkajúce sa vzťahu medzi ustanovením § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. platného a účinného do 31. mája 2014 a § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení zákona č. 106/2014 Z. z. (platného a účinného od 1. júna 2014), ktoré podľa ich názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Otázky vymedzili nasledovne: (i) či je možné domáhať sa určenia neplatnosti záložnej zmluvy v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ak sa jedná o dražbu, ktorá sa ukončila príklepom pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z., teda do 31. mája 2014, (ii) či je možné prejudiciálne posúdiť neplatnosť záložnej zmluvy v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ak sa jedná o dražbu, ktorá sa ukončila príklepom pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z., teda do 31. mája 2014 a (iii) či je možné spochybniť platnosť záložnej zmluvy v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ak sa jedná o dražbu, ktorá sa ukončila príklepom pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z., teda do 31. mája 2014. Poukázali na čl. 5 bod 7 zákona č. 106/2014 Z. z., ktorý doplnil ustanovenie § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o text „sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy“ a zároveň na prechodné ustanovenie k dopĺňujúcemu ustanoveniu § 36b uvedeného zákona, z ktorého vyplýva, že „dražby, o ktorých vykonaní bola uzavretá zmluva pred 1. júnom 2014, sa dokončia podľa predpisov účinných do 1. júna 2014“. Zároveň poukázali na obsah dôvodovej správy k uvedenému ustanoveniu, z ktorého vyplýva, a podľa platnej právnej úpravy nie je možné aktuálne dosiahnuť vyslovenie neplatnosti dražby z dôvodu, ak samotný titul zriadenia záložného práva je neplatný. Uvedený stav je doslova absurdný, pretože účastníkovi dražby sa v rámci následnej súdnej ochrany odníma právo prejudiciálne domáhať sa neplatnosti záložnej zmluvy. Uvedený stav je neudržateľný aj z dôvodu, že zákon o dobrovoľných dražbách a ani iný právny predpis negarantuje účastníkovi dražby hmotnoprávne upravený nárok, ktorý by mu umožňoval preventívne žalovať zdržanie sa výkonu záložného práva. V nadväznosti na uvedené dovolatelia poukázali na odôvodnenie uvedené v bode 37 napádaného rozhodnutia, ktoré nepovažovali za správne. Odvolací súd sám rozhodol za zákonodarný orgán, že toto doplnenie nie je potrebné a postavil sa do pozície nadriadeného oponenta voči zákonodarcovi, keď v podstate skonštatoval, že predmetné doplnenie zákonného textu bolo zbytočné. Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne zistené, že dobrovoľná dražba sa konala a bola ukončená príklepom 17. augusta 2012, teda pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z. Samotný zákonodarcu odôvodnil doplnenie obsahu ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. tým, že podľa platnej právnej úpravy nie je možné dosiahnuť vyslovenie neplatnosti dražby z dôvodu, ak samotný titul zriadenia záložného práva je neplatný. Odvolací súd však ignoroval vôľu zákonodarcu doplniť uvedené ustanovenie účinné až od 1. júna 2014 a sám iniciatívne posúdil neplatnosť záložnej zmluvy, hoci to vtedy platná právna úprava podľa samotného zákonodarcu neumožňovala. Podľa dovolateľov nie je možné domáhať sa určenia neplatnosti záložnej zmluvy v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ak sa jedná o dražbu, ktorá sa uskutočnila príklepom pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z., teda do 31. mája 2014. Nie je možné ani prejudiciálne posúdiť neplatnosť záložnej zmluvy v takom konaní a nie je možné ani spochybniť platnosť záložnej zmluvy. V súvislosti s vymedzením tretej otázky (iii) dovolatelia vyslovili, že sa javí asi nadbytočným riešenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 písm. a/ CSP (bod III. dovolania). Navrhli zmeniť

napadnuté rozhodnutie a žalobu zamietnuť alebo ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň predložili návrh na odklad právoplatnosti rozhodnutia, ktorý odôvodnili tým, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je potrebné odložiť právoplatnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Predmetné nehnuteľnosti po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu patria do konkurznej podstaty a povinnosťou konkurzného správcu je ich bez zbytočného odkladu speňažiť. Ak by k tomu došlo pred rozhodnutím dovolacieho súdu o dovolaní, vznikla by dovolateľovi vážna, možno aj nenapraviteľná majetková ujma. Bolo by ohrozené aj vlastnícke právo iných subjektov, ktoré by nadobudli predmetné nehnuteľnosti v rámci konkurzného konania. Prevodom predmetných nehnuteľností pred rozhodnutím dovolacieho súdu by vznikol stav, ktorý by vyvolal ďalšie spory o určenie vlastníckeho práva, resp. o náhradu škody.

13. Žalobkyňa ani žalované 2/ a 4/ dovolacie návrhy nepodali.

14. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenia § 230 tým nie sú dotknuté.

15. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, preto v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

16. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je prípustné len vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, ani v tejto časti ale nie je dôvodné.

17. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

18. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

19. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

21. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní).

22. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v

konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

23. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

24. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem zásadne nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

25. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

26. Podstata dovolacej argumentácie dovolateľov v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f/ CSP spočívala v namietaní nesprávneho procesného postupu súdmi nižších inšancií, ktoré sa podľa ich názoru nedostatočne vysporiadali s ich uplatnenými námietkami, ako aj nesúhlasili s hodnotením dôkazov, so skutkovými závermi, ku ktorým súdy nižších inšancií dospeli, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdili.

27. Zo skutkových tvrdení uvedených v žalobnom návrhu vyplýva, že žalobkyňa namietala neexistenciu záložnej zmluvy na všetky pohľadávky uplatnené v rámci zmluvy o výkone dobrovoľnej dražby žalovaným 3/, pričom poukázala aj na zriadené exekučné právo na základe notárskej zápisnice spísanej so žalovanou 4/ v jeho prospech. Následne v priebehu konania doplnila skutkové tvrdenia o ďalšie dôvody týkajúce sa namietanej neplatnosti záložnej zmluvy vrátane uzatvorených dodatkov č. 1 až č. 3 k zmluve o pôžičke z 10. marca 2010 (v spise na č. I. 218, 220, 222 a 224). Uvedené nebolo spochybnené ani dovolateľmi v dovolaní, ktorí sami poukázali na skutkové tvrdenia žalobkyne vyplývajúce z obsahu žalobného návrhu, týkajúce sa neexistencie pohľadávky žalovaného 3/ v dôsledku jeho tvrdenia „o tzv. existencii fiktívneho záväzku, ako aj spochybňovania platnosti záložnej zmluvy tvrdiac, že táto neslúžila k zabezpečeniu všetkých pohľadávok, ktoré boli uplatnené v rámci vykonávania dobrovoľnej dražby“. Podľa názoru dovolacieho súdu je teda nepochybné, že žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby obsahovala skutkové vymedzenie dôvodov namietaného vyhlásenia navrhovateľa dražby z 25. júna 2012 (žalovaného 3/) na uspokojenie pohľadávky vo výške 663 080 eur s príslušenstvom (ne)zabezpečenej zriadeným záložným právom na základe zmluvy z 15. marca 2010, na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. Q., zapísané na LV č. XXXXX a č. XXXXX vedené Katastrálnym úradom Košice, Správou katastra Košice IV. Obsah spisu nedáva preto žiaden podklad pre záver, že by odvolací súd na základe zisteného skutkového stavu súdom prvej inšancie, ktorým je viazaný (§ 383 CSP) dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Jeho závery sú konzistentné, logické a sú výsledkom náležitého zhodnotenia zisteného skutkového stavu.

28. Z uznesenia najvyššieho súdu z 31. mája 2001 sp. zn. 5Cdo 220/2018, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021 pod R 89/2021, vyplýva právna veta v znení „lehota ustanovená v § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných

dražbách slúži k uplatneniu práva na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Pokiaľ to nie je v rozpore s koncentráciou konania, môže žalobca po včas podanej žalobe nielen rozširovať okruh žalovaných, ale tiež uvádzať ďalšie skutkové okolnosti spôsobilé založiť aj iný, ako v žalobe uplatnený dôvod neplatnosti dražby“. Výkladom ustanovenia § 21 ods. 2 vety prvej zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2014 možno dospieť k záveru, že zákon stanovuje iba lehotu na podanie žaloby, nestanovuje však žiadnu lehotu na uplatnenie jednotlivých dôvodov neplatnosti dražby, do uplynutia ktorej je možné na ne prihladiť. Zákon totiž stanovuje lehotu na uplatnenie si práva prostredníctvom podania žaloby, nie na prednes skutkových okolností týkajúcich sa dobrovoľnej dražby a ich dopĺňanie v priebehu konania. Vzhľadom k tomu, že konanie v prejednávanej veci bolo začaté pred nadobudnutím účinnosti CSP (žaloba zo 16. novembra 2012), aj samotná prekluzívna lehota uplynula v tejto dobe, použitie zásady koncentrácie konania (§ 153 a § 154 CSP) neprichádzalo do úvahy v zmysle § 470 ods. 2 CSP, lebo by bolo v neprospech strany - žalobkyne. Pokiaľ zákon výslovne neobmedzuje rozširovať skutkové tvrdenia a dôvody neplatnosti dražby, je treba predpokladať, že to v rámci konania nezakazuje a súd na takéto zmeny musí prihliadať, pokiaľ to nie je v rozpore so zásadou koncentrácie konania. To platí za podmienky, že v prekluzívnej lehote už žaloba bola podaná tak, že obsahovala skutkové vymedzenie dôvodov neplatnosti dobrovoľnej dražby.

29. Vo vzťahu k namietanému nedostatočnému vysporiadaniu sa s uplatnenými námietkami v spore dovolací súd uvádza, že odôvodnenie uvedené v bodoch 29 až 39 v spojení s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie v celom jeho kontexte (najmä v bodoch 100 až 106) spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

30. Napokon ani nesúhlas dovolateľov s procesným postupom odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) reprezentovaným hodnotením dôkazov, resp. s nevykonaním ďalších dôkazov, ktoré neboli relevantné pre opodstatnenosť uplatneného nároku, nemožno považovať za porušenie ich procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z ustanovenia § 191 CSP znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením (§ 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP).

31. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

32. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry

ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

33. V systéme neúplnej apelácie nie je odvolací súd absolútne striktnie viazaný skutkovými zisteniami či právnym posúdením vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. K záveru o vecnej správnosti preskúmaného výroku môže odvolací súd dospieť aj z odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, po predchádzajúcej aplikácii ustanovenia § 382 CSP, ktoré ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu použiť aj iné všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité. Tým sa má zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1295 až 1296 s.).

34. Vecnú správnosť potvrdzujúceho rozhodnutia treba chápať v širšom zmysle, teda nielen z hľadiska hmotnoprávneho (aby rozhodnutie plne zodpovedalo príslušným hmotnoprávnym predpisom upravujúcim dotknutý právny vzťah), ale aj z hľadiska procesnoprávneho, so zreteľom na skutočnosť, že len pri dôslednom a presnom dodržiavaní procesných ustanovení môžu byť splnené predpoklady pre vydanie rozhodnutia úplne zodpovedajúce zákonu. Potvrdeniu prvostupňového (dnes prvoinstančného) rozhodnutia preto musí predchádzať všestranné posúdenie veci odvolacím súdom a zhodnotenie tak procesného postupu súd prvého stupňa, ako aj jeho úvah pri aplikácii predpisov hmotného práva (Z IV., s. 41).

35. V danom prípade potvrdením rozhodnutia vo veci samej v súlade s § 387 ods. 1 aj 2 CSP, odvolací súd preskúmal správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj správnu aplikáciu a interpretáciu príslušných hmotnoprávnych noriem na zistený skutkový stav a zároveň aj skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanoveniami procesného práva. Výsporiadanie sa odvolacím súdom s podstatnými námietkami uplatnenými v odvolacom konaní, nemožno považovať za odlišné dôvody, na základe ktorých bolo napádané rozhodnutie vydané. Takéto rozhodnutie nie je nepredvídateľné, resp. prekvapivé. Aj odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania, a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie, ale (ak je to potrebné aj so zreteľom k argumentácii z dovolania) na zdôraznenie správnosti doplniť ďalšie dôvody (R 56/2012, sp. zn. 5Cdo 204/2011).

36. Dovolací súd už len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti; vo vzťahu k tomu však je potrebné dodať, že tieto vady v preskúmanej veci dovolací súd nezistil, preto dovolanie z dôvodu uplatneného v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné.

37. Napokon aj v zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

38. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

39. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

40. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (4Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže odvolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

41. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP má osobitný význam vzájomný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Pre právnú otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (R 83/2018).

42. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 Základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo 158/2017, 4Cdo 95/2017, 5Cdo 87/2017, 6Cdo 21/2017 a 6Cdo 129/2017).

43. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

44. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je chybná aplikácia práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych záverov vyvodil nesprávne právne závery.

45. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolatelia namietali aplikáciu ustanovenia § 37 v spojení s § 151b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka pri posúdení obsahu dojednanej zmluvy o zriadení záložného práva z 15. marca 2010 (čl. III bod 2) z hľadiska určitosti pohľadávky, ktorá sa záložným právom zabezpečuje, a záloh. Podľa dovolateľov pojmy použité na jazykové vyjadrenie obsahu právneho úkonu v uvedenej zmluve sú dostatočne jednoznačné a je z nich možné s prihliadnutím na vôľu účastníkov usudzovať o zámere, ktorý sa mal naplniť. Požiadavke určitého vymedzenia predmetu písomného právneho úkonu vyhovuje aj písomný

odkaz na inú listinu, z ktorej je predmet úkonu objektívne rozpoznateľný, teda nezameniteľne konkretizovaný. Pohľadávka bola špecifikovaná odkazom na dodatky, ktoré už v čase jej uzatvárania existovali a ich obsah bol nielen zmluvným stranám známy, ale aj prípadným tretím subjektom, ktoré by sa s ich obsahom oboznámili. Podľa dovolateľov sa odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posúdenia určitosti právneho úkonu s odkazom na dodatky, pričom poukázali na uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 205/2008 zo 16. apríla 2009 a sp. zn. 5MCdo 16/2010 z 25. apríla 2012, nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015 a jeho uznesenie sp. zn. II. ÚS 440/2011 z 11. októbra 2012.

46. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

47. Podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

48. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

49. Podľa § 151a Občianskeho zákonníka záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva (ďalej len "záloh"), ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená.

50. Podľa § 151b ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka záložné právo sa zriaďuje písomnou zmluvou, schválenou dohodou dedičov o vyporiadaní dedičstva, rozhodnutím súdu alebo správneho orgánu, alebo zákonom.

51. Podľa § 151b ods. 2 Občianskeho zákonníka v zmluve o zriadení záložného práva sa určí pohľadávka, ktorá sa záložným právom zabezpečuje, a záloh.

52. Podľa § 151b ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmluve o zriadení záložného práva sa určí najvyššia hodnota istiny, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje, ak zmluva o zriadení záložného práva neurčuje hodnotu zabezpečenej pohľadávky.

53. Podstatnou obsahovou náležitosťou každej zmluvy o zriadení záložného práva je určenie pohľadávky, ktorá sa zabezpečuje. Presné označenie veriteľa a dlžníka pohľadávky a právny titul, z ktorého táto pohľadávka vznikla, treba uviesť tak, aby nevznikli pochybnosti o tom, ktorá pohľadávka bola zabezpečená. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom (výklad však nemôže dopĺňať právny úkon) alebo použitím dispozitívnych ustanovení zákona namiesto neurčitých častí prejavu vôle.

54. V posudzovanom prípade z čl. III bod 2 zmluvy o zriadení záložného práva z 15. marca 2010 uzavretej medzi žalovaným 3/ ako záložným veriteľom a žalovanou 4/ ako záložcom a zároveň dlžníkom zo zmluvy o pôžičke z 10. marca 2010, na základe ktorej bola poskytnutá pôžička vo výške 117 900 eur vyplýva, že „na zabezpečenie svojich záväzkov zo zmluvy o pôžičke z 10. marca 2010 a jej prípadných ďalších dodatkov voči záložnému veriteľovi do zálohu nehnuteľnosti špecifikované v čl. II tejto zmluvy (ďalej len „predmet zálohu“), ktoré má vo svojom vlastníctve, a zriaďuje k nim záložné právo v prospech záložného veriteľa, ktorý toto právo prijíma, a to všetko v zmysle ustanovenia § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka v platnom znení“. Kľúčovou v danom prípade bola otázka, či spojenie „a jej prípadných ďalších dodatkov“, zodpovedá požiadavke určitého vymedzenia zabezpečenej pohľadávky v súlade s ustanovením § 151b ods. 2 a 3 v spojení s § 37 ods. 1 a § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

55. V dovolateľmi označenom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 205/2008 zo 16. apríla 2009, najvyšší súd riešil otázku neplatnosti právneho úkonu pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť, keď konštatoval, že „vo všeobecnosti je povinnosťou súdov z úradnej povinnosti (ex offio), bez ohľadu na tvrdenia účastníkov konania, skúmať splnenie zákonných ustanovení ich prejavu vôle obsiahnutej v prípadnej spornej zmluve a obsah právneho úkonu interpretovať v zmysle § 35 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad obsahu právneho úkonu súdom nemôže byť považovaný za nahrádzovanie už urobených prejavov vôle, ak použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného písmom, ktorý urobili účastníci vo vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe ich zmluvného konania. Len v prípade, ak pojmy použité na jazykové vyjadrenie obsahu právneho úkonu sú natoľko nejednoznačné alebo nejasné, že z nich nie je možné ani s prihliadnutím na vôľu účastníkov usudzovať o zámere, ktorý sa mal naplniť, môže byť opodstatnený záver o neurčitosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa

právny úkon musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Sankcia neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa viaže k náležitostiam prejavu vôle. Prejav vôle je neurčitý, ak je neurčitý jeho obsah. To znamená vtedy, ak sa konajúcemu nepodarilo obsah vôle jednoznačným spôsobom stanoviť. Záver o neurčitosti alebo nezrozumiteľnosti právneho úkonu predpokladá, že ani jeho výkladom nie je možné dospieť k nepochybnému poznaniu, čo chcel účastník občianskoprávneho vzťahu prejavíť. Účinky právneho úkonu sa posudzujú v čase, kedy došlo k prejavu vôle konajúceho a následné zmeny sú možné len zákonným spôsobom, nie však zmenou výkladu prejavu vôle. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani v prípade osôb, ktoré nie sú účastníkmi daného zmluvného vzťahu“. Právny záver vyplývajúci z tohto rozhodnutia predstavuje vo všeobecnosti ustálenú súdnu prax k otázkam výkladu právneho úkonu, ktorá však následne sa už netýka skutkových okolností prejednávanej veci.

56. V uznesení sp. zn. 5MCdo 16/2010 z 25. apríla 2012 potom najvyšší súd neriešil otázku určitosti vymedzenia pohľadávky zabezpečenej záložným právom, ale otázku určitosti vymedzenia zálohu v záložnej zmluve. Z jeho obsahu vyplýva, že dovolací súd sa v danom prípade nestotožnil so záverom spočívajúcim v tom, že „identifikácia predmetu zálohu uskutočnená iba odkazom na výpis z evidencie nehnuteľností a identifikácia prevádzkových objektov na pozemkoch s vymedzeným parcelným číslom a číslom stavby, a identifikácia predmetu zmluvy uskutočnená iba odkazom na znalecký posudok (vymedzený číslom) je nedostatočná. Pri týchto údajoch nemožno vyvodiť záver, že nie je možné identifikovať vec tvoriacu predmet právneho úkonu.“

57. V preskúmvanej veci pri posúdení vymedzenia určitosti pohľadávky súdy nižších inštancií správne dospeli k záveru, že článok III bod 2 zmluvy o zriadení záložnej zmluvy možno považovať za určitý a teda za platný právny úkon len vo vzťahu k zabezpečenej pohľadávke vo výške 117 900 eur. Dodatok č. 1 z 11. marca 2010, na základe ktorého žalovaný 3/ poskytol žalovanej 4/ (dlžníčke) a T. W. (dlžníkovi) pôžičku vo výške 224 000 eur, ani dodatok č. 2 z 15. marca 2010 o poskytnutí pôžičky vo výške 93 390 eur, rovnako ani dodatok č. 3 z 15. decembra 2011 o poskytnutí pôžičky vo výške 300 000 eur, neboli špecifikované v zmluve o zriadení záložného práva, preto odkaz „len na iné prípadné ďalšie dodatky“ požiadavke určitého vymedzenia nezodpovedá, a teda ho nemožno považovať za určitý a postačujúci. Z použitej formulácie nevyplýva výška zabezpečenej pohľadávky (jej číselné a slovné vyjadrenie) i napriek tomu, že vo všetkých dodatkoch bolo uvedené, že dlžníci sa zaviazali uzatvoriť s veriteľom zmluvu o zriadení záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam. V takomto prípade potom vyhlásená pohľadávka žalovaným 3/ ako navrhovateľom dražby vo výške 663 080 eur s prislúšenstvom (úrok z omeškania vo výške 0,1% denne z dlžnej sumy za každý deň omeškania s jej uhradením od momentu splatnosti) výrazne preyšuje platne zabezpečenú pohľadávku zmluvou o zriadení záložného práva z 15. marca 2010 vo výške 117 900 eur, na základe čoho odvolací súd považoval za správne určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby vykonanej 17. augusta 2012, v rozpore s ustanoveniami zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2014. Vo vzťahu k budúcim pohľadávkam, ktoré mohli vyplynúť z prípadných ďalších dodatkov k zmluve o pôžičke z 10. marca 2010, tieto neboli identifikované ani výškou (peňažná pohľadávka), ani určením maximálnej hodnoty istiny, do ktorej sa pohľadávky mali zabezpečovať hoci v čase uzavretia záložnej zmluvy z 15. marca 2010, mali byť dodatky č. 1 a č. 2 už (aj podľa argumentácie dovolateľov) uzavreté. To znamená, že i napriek tomu, že v čase uzavretia záložnej zmluvy mali účastníci zmluvy vedomosť o výške ďalších pôžičiek vyplývajúcich z dodatkov a nič im nebránilo tieto vymedziť rovnakým spôsobom ako vo vzťahu k zmluve o pôžičke z 10. marca 2020 vo výške 117 900 eur, z neznámeho dôvodu ich neuhradili. S právnym posúdením neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva nad výšku zabezpečenej pohľadávky v sume 117 900 eur sa preto dovolací súd stotožnil.

58. V súvislosti s posúdením neurčitosti záložnej zmluvy z 15. marca 2010 dovolatelia ďalej namietali príliš formalistický výklad ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý viedol k extrémnemu záveru o neplatnosti záložnej zmluvy, pričom poukázali na právny záver vyplývajúci z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015. Z jeho obsahu vyplýva, že „ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. I. ÚS 243/07, I. ÚS 242/07, IV. ÚS 15/2014) opakovane pripomína, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že jedným zo základných

princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 625/03 zo 14. apríla 2005). Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy (k tomu pozri I. ÚS 242/07, I. ÚS 243/07, IV. ÚS 340/2012). Ako ústavne nesúladné (porušujúce základné práva) ústavný súd hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákonné úpravy (vrátane noriem týkajúcich sa výkladu alebo platnosti právneho úkonu) interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07, I. ÚS 26/2010)“.

59. Základným a určujúcim výkladovým pravidlom pre všetky vzťahy je výklad, ktorý je ústavne konformný a spôsobilý naplniť požiadavky na súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy, a to zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám ochranu ich práv a oprávnených záujmov pred neoprávnenými zásahmi. Podľa ustálenej judikatúry výklad právneho úkonu môže totiž smerovať iba k objasneniu toho, čo v ňom bolo prejavnené a vôľa konajúceho sa pri výklade právneho úkonu vyjadreného slovami uplatní, len ak nie je v rozpore s jazykovým prejavom. To teda osobitne platí v právnom úkone, ktorý bol prejavnený v písomnej forme. Pomocou výkladu právneho úkonu nie je možné meniť zmysel a obsah uskutočneného právneho úkonu. Pri výklade právnych úkonov teda platí pravidlo zákazu zmeny alebo doplnenia toho, čo bolo v skutočnosti prejavnené ako vôľa konajúceho. To znamená, že aj v prípade slovne vyjadreného právneho úkonu platí, že výklad právneho úkonu môže smerovať iba na objasnenie toho, čo je v právnom úkone skutočne prejavnené, pričom slovne reprodukováný prejav sa uplatní iba vtedy, ak tento prejav nie je v rozpore s jazykovým prejavom [Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax (komentár), Vydavateľstvo EUROUNION, spol. s r. o., Bratislava, 2015, s. 448 a 450].

60. Nielen v občianskom práve, ale v rámci súkromného práva ako celku sa uplatňuje princíp preferencie platnosti právnych úkonov, vrátane zmlúv. Právne úkony sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky; čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný. Neplatnosť právneho úkonu je reštriktívnou výnimkou, ku ktorej možno interpretačne dospieť iba v prípade, ak konkrétny úkon za žiadnych okolností neobstojí ako platný (napr. I. ÚS 242/2007 <., I. ÚS 243/2007 <., IV. ÚS 340/2012 <., IV. ÚS 15/2014 <., I. ÚS 640/2014 <., sp. zn. 4Cdo 132/2007 <.).

61. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že použitím interpretačného pravidla výkladu právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 v spojení s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní určitosti vymedzenia zabezpečenej pohľadávky zo zmluvy o zriadení záložného práva (§ 151b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka) sa súdy nižších inštancií neodklonili od ustálenej rozhodovacej dovolacieho súdu v tejto otázke, ani tu nedošlo k právnemu posúdeniu v rozpore s ústavou (vykazujúcemu už vyššie spomenuté znaky formalizmu), preto prípustnosť dovolania ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je daná.

62. Napokon uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 440/2011 z 11. októbra 2012, na ktoré poukázali dovolatelia nebolo na daný prípad aplikovateľné z dôvodu, že sa týkalo odlišných skutkových okolností nesúvisiacich s predmetom sporu.

63. Aj z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnou otázkou kľúčovou pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd doposiaľ neriešil a je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a s právnym posúdením veci odvolacím súdom dovolateľ nesúhlasí. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Zároveň platí, že nastolená právna otázka, ktorá nebola doposiaľ vyriešená dovolacím súdom, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že

dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

64. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolatelia vymedzili otázky spôsobom už priblíženým v bode 12 tohto odôvodnenia. V podstate namietali, či bolo možné prejudiciálne posúdiť platnosť záložnej zmluvy v konaní o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorá sa skončila príklepom pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 106/2014 Z. z., účinného od 1. júna 2014. Podľa dovolateľov súdy nižších inštancií nemohli ako prejudiciálnu otázku posudzovať platnosť záložnej zmluvy z dôvodu, že dobrovoľná dražba bola ukončená príklepom 17. augusta 2012 a až zákonom č. 106/2014 Z. z. s účinnosťou od 1. júna 2014 boli do ustanovenia § 21 ods. 2 uvedeného zákona za slová „V prípade, ak“ vložené slová „sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo“. Samotný zákonodarca odôvodnil doplnenie obsahu ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. tým, že podľa platnej právnej úpravy nie je možné dosiahnuť vyslovenie neplatnosti dražby z dôvodu, ak samotný titul zriadenia záložného práva je neplatný. Odvolací súd však ignoroval vôľu zákonodarcu doplniť uvedené ustanovenie účinné až od 1. júna 2014, a sám iniciatívne posúdil neplatnosť záložnej zmluvy, hoci to vtedy platná právna úprava podľa samotného zákonodarcu neumožňovala. Podľa dovolateľov nie je možné domáhať sa určenia neplatnosti záložnej zmluvy v konaní o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby, ak sa jedná o dražbu, ktorá sa uskutočnila príklepom pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z., teda do 31. mája 2014 vrátane. Nie je možné ani prejudiciálne posúdiť neplatnosť záložnej zmluvy v takom konaní a nie je možné ani spochybniť platnosť záložnej zmluvy.

65. V rámci dovolacieho prieskumu procesnej prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nastolené otázky neboli ešte rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vyriešené, preto je dovolanie je prípustné. Následne sa dovolací súd zaoberal dôvodnosťou dovolania (vecnou opodstatnenosťou námietok dovolateľov voči právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom).

66. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2014 v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu; 12b) v tomto prípade je možné domáhať sa neplatnosti dražby aj po uplynutí tejto lehoty. V prípade spoločnej dražby bude neplatná len tá časť dražby, ktorej sa takýto rozsudok týka (§ 23).

67. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. účinného od 1. júna 2014 v prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu; 12b) v tomto prípade je možné domáhať sa neplatnosti dražby aj po uplynutí tejto lehoty. V prípade spoločnej dražby bude neplatná len tá časť dražby, ktorej sa takýto rozsudok týka (§ 23).

68. Podľa § 36b zákona č. 106/2014 Z. z. ktorý a mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 568/2007 Z. z., zákona č. 477/2008 Z. z. a zákona č. 180/2013 Z. z. účinného od 1. júna 2014, dražby, o ktorých vykonaní bola uzavretá zmluva pred 1. júnom 2014, sa dokončia podľa predpisov účinných od 1. júna 2014.

69. Citované prechodné ustanovenie rieši problém zmlúv o vykonaní dražby uzavretých pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z., v záujme predídania právnej neistote a aplikačným problémom z dôvodu pochybnosti, podľa ktorej právnej úpravy sa má pokračovať vo výkone dražby. Z dôvodovej správy k tomuto zákonu v súvislosti so zmenou dikcie ustanovenia § 21 ods. 2 veta prvá vyplýva, že zákonodarca rozšíril rámec hmotnoprávných predpokladov a podmienok výkonu záložného práva dražbou, hoci sa zameral iba na spochybnenie platnosti záložnej zmluvy, avšak akýkoľvek reštriktívny výklad uvedeného ustanovenia je potrebné odmietnuť.

70. V danom prípade však odvolací súd nezaložil neplatnosť dražby výslovne na dovolateľmi vymedzenej

právnej otázke „či je možné domáhať sa určenia neplatnosti záložnej zmluvy v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ak sa jedná o dražbu, ktorá sa ukončila príklepom pred účinnosťou zákona č. 106/2014 Z. z., teda do 31. mája 2014 (i)“, ale na konštatovaní porušenia ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. tým, že v danom prípade žalovaný 3/ nemohol navrhnúť vykonanie dražby, nakoľko sa nestal záložným veriteľom v celom rozsahu pohľadávky, pre uspokojenie ktorej bolo vykonanie dražby navrhnuté. Odvolací súd nevyslovil teda neplatnosť dražby iba s poukazom na neplatnosť záložnej zmluvy, ale s poukazom na porušenie ustanovení § 7 ods. 1 a § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2014. Pre účely platnej dražby je potrebné dosiahnuť a počas celej realizácie dražby zachovať kumulatívne splnenie všetkých hmotnoprávných i procesných podmienok, lebo v prípade ich spochybnenia alebo absencie hmotnoprávných podmienok výkonu dražby (záložného práva) alebo porušenia akýchkoľvek procesných pravidiel nemožno dosiahnuť stav platnej dražby. Nevyhnutnosť extenzívneho výkladu dikcie „porušenia ustanovení tohto zákona“, pri posudzovaní dôvodnosti žaloby o neplatnosť dražby i v znení účinnom do 31. mája 2014 je daný tým, že neexistoval iný priamy a konkretizovaný hmotnoprávny nárok a procesný inštitút, ktorý by umožňoval ochranu pred dražbou. Je vždy na súde, aby zvážil intenzitu porušenia ustanovenia zákona v konkrétnom prípade. Princíp legitímnych očakávaní a v konečnom dôsledku aj mieru dôvery osôb v právo, či inštitúcie právneho štátu, ovplyvňuje najmä to, ako súd pristupuje k výkladu právnych noriem, pri ktorom musí prevážiť princíp materiálneho právneho štátu nad prepätým formalizmom (rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Markt Intem Verlag GmbH a Klaus Beermann proti Nemecku z 20. novembra 1989, Kruslin proti Francúzsku z 24. apríla 1990). Napokon dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že osobitosťou v danom spore je to, že žalobkyňa nebola účastníkom zmluvného vzťahu medzi žalovanou 4/ a žalovaným 3/, ale tretím subjektom dotknutým na svojich právach, kedy jediným účinným prostriedkom domáhať sa ochrany svojich práv bola práve žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby.

71. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, dovolací súd uzatvára, že v spore o určenie neplatnosti dražby bolo možné aj podľa právnej úpravy ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2014 prejudiciálne posúdiť (ii) či spochybniť neplatnosť záložnej zmluvy (iii) v spojitosti s konštatovaním porušenia ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. Výkonu dražby nepredchádza žiadna predbežná kontrola a ani iné preskúmanie pohľadávky a preverenie splnenia podmienok, preto je nevyhnutné dikciu prvej vety § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. i v znení účinnom do 31. mája 2014 vykladať extenzívne tak, že dôvodom neplatnosti dražby môže byť porušenie akýchkoľvek procesných alebo hmotnoprávných podmienok výkonu záložného práva a výkonu dražby, ktoré vedú k spochybneniu platnosti zmluvy, platnosti záložnej zmluvy, existencie záložného práva, pravosti a splatnosti pohľadávky, jej výšky a charakteru pohľadávky, ktorá môže byť tvorená plneniami v rozpore s dobrými mravmi, či z neprijateľných zmluvných podmienok. Z uvedených dôvodov dovolateľa nedôvodne namietali nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (vo vzťahu k otázke, ktorej všetky tri podotázky súviseli s interpretáciou § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. účinného do 31. mája 2014 vrátane), preto dovolací súd dovolanie vo veci samej ako nedôvodné zamietol v súlade s § 448 CSP.

72. Podľa § 438 ods. 1 CSP na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

73. Podľa § 161 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť súd konanie zastaví. Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.

74. Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

75. Podľa § 62 CSP ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

76. Podľa § 64 CSP ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

77. V procesnom zmysle procesná subjektivita predstavuje procesnú podmienku, ktorou sa rozumie

určitá procesná danosť, ktorá musí existovať, aby súd mohol vo veci konať a rozhodnúť. Procesná subjektivita predstavuje procesnú podmienku sporovej strany, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti počas celého konania a ktorej neexistencia spravidla tvorí neodstrániteľnú prekážku konania v závislosti od toho, či strana nemá procesnú subjektivitu od samého začiatku konania (§ 62 CSP), alebo ju stratí v priebehu konania (§ 63 až § 66 CSP). Ak strana disponovala do určitej fázy konania procesnou subjektivitou a následne ju v priebehu procesu stratila, nemusí vždy nevyhnutne ísť o prekážku konania s parametrom neodstrániteľnosti. Takáto vada sa za istých okolností definovaným procesným postupom odstrániť dá. O odstrániteľnú vadu konania ide v prípadoch, keď podľa hmotného práva zaniká právnická osoba s právnym nástupcom.

78. Podľa § 18 Občianskeho zákonníka spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby. Právnickými osobami sú: a) združenia fyzických alebo právnických osôb, b) účelové združenia majetku, c) jednotky územnej samosprávy, d) iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon.

79. Podľa § 56 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. účinného od 1. januára 1992 v znení neskorších predpisov) obchodná spoločnosť (ďalej len „spoločnosť“) je právnickou osobou založenou za účelom podnikania.

80. Podľa § 68 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločnosť zaniká ku dňu výmazu z obchodného registra, ak tento zákon neustanovuje inak.

81. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I (oddiel: Sro, vložka č. 19777/L), týkajúceho sa žalovanej 2/ vyplýva, že spoločnosť bola zrušená od 25. septembra 2020 a vymazaná z obchodného registra k 4. januáru 2021. Výmaz z obchodného registra má konštitutívny účinok, na základe ktorého spoločnosť ako právnická osoba zanikla (v tomto prípade bez právneho nástupcu). Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolacie konanie vo vzťahu k žalovanej 2/ zastavil v súlade s § 64 CSP.

82. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobkyne v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), ktorej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej z obsahu spisu nevyplyvajú, ani jej v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (čl. 4 v spojení s čl. 17 Základných princípov CSP, R 72/2018).

83. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok